

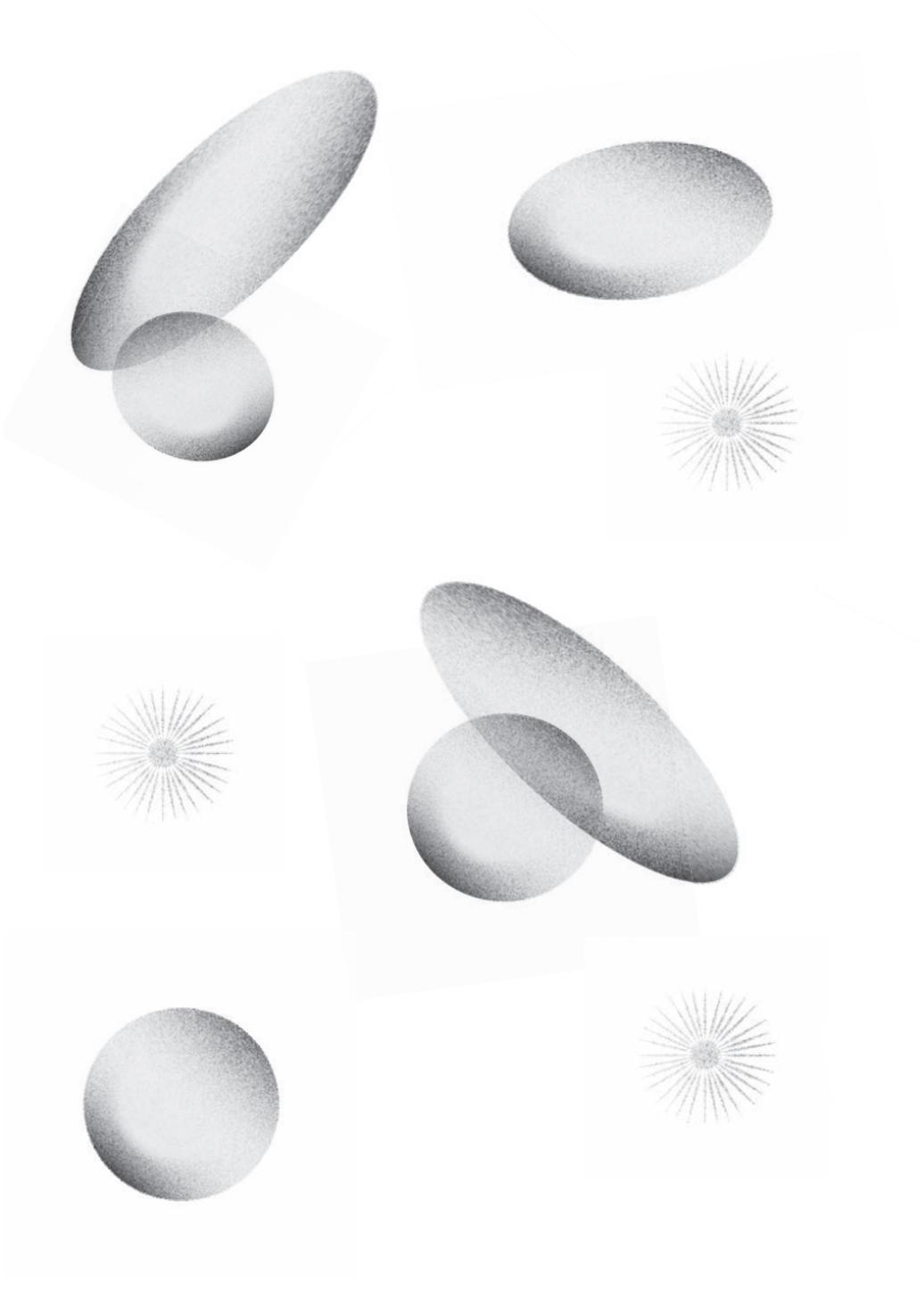
MATCHBOOK

วันอาทิตย์ ไร้หน้าหนังสือ

รถชน คนเหงา ไตโนเสาร์ ยานอวกาศ
บนเปลวไฟกลางสายฝนเวลาเที่ยงคืน

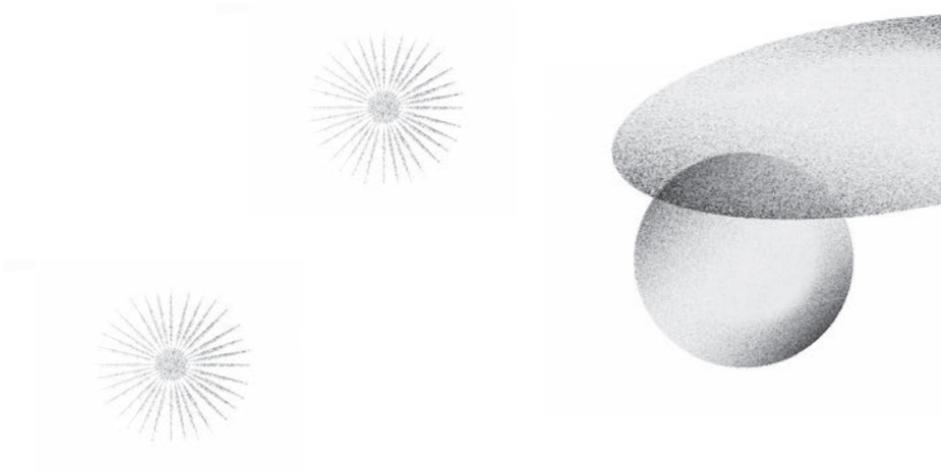
วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ

วันที่ ใรน้ำหนัก

วันที่ไร้น้ำหนัก

วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2564

วินาทีไร้น้ำหนัก • วุฒิชัย กฤษณะประกกรกิจ

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กันยายน 2564

ราคา 400 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

วุฒิชัย กฤษณะประกกรกิจ. วินาทีไร้น้ำหนัก.

กรุงเทพฯ : มติชน, 2564. 356 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-974-02-1756-5

สำนักพิมพ์มติชน | www.maticchonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคะนาท, สุพจน์ แจ้งเร็ว, สุชาติ ศรีสุวรรณ,
ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงหเดชะ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์, สุภชัย สุชาติสุธารธรรม

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ มุนปาน • พิสูจน์อักษร : เมตตา จันทร์หอม

กราฟิกดีไซน์ : อรอนงค์ อินทรสุดม • ศิลปกรรม-ออกแบบปก : ประภาพร ประเสริฐโสภาก
ประชาสัมพันธ์และการตลาด : กรกฤษณ์ พรอินทร์, ณัฏชา เชี่ยวกุล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235 โทรสาร 0-2589-5818

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108 โทรสาร 0-2591-9013

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3358-3360 โทรสาร 0-2591-9012
Maticchon Publishing House a division of Maticchon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannarueman Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

ในกรณีที่หนังสือมีข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว

กรุณาติดต่อมาที่ email: maticchonbook.sales@gmail.com

หรือ inbox maticchonbook เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ
โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353 โทรสาร 0-2591-9012

 MATICHON
PREMIUM
PRINT

ฝ่าย MATICHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) ผลิตดีสื่อสิ่งพิมพ์ทุกประเภท
โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 โทรสาร 0-2591-9002

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
คำนำผู้เขียน	9
01 รถตู้เที่ยวสุดท้าย	17
02 ไม่ต้องรอแล้ว เขาไม่กลับมาแล้ว	34
03 ข้างนอกนั้น	52
04 โลกนี้ช่างสวยงาม	67
05 สรวงสวรรค์อันโดดเดี่ยว	82
06 นรกคือคนอื่น	97
07 ไอ้หนุ่มตังเก	111
08 ชีวิตใต้บังการ	128
09 โลกเสมือน	142
10 จักรวาลคู่ขนาน	159

11	ขอโทษด้วยที่ฉันเกิดมา	171
12	เหตุผลของการมีชีวิตอยู่	186
13	สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า	197
14	กลับบ้าน	212
15	พักตรงนี้	225
16	ส่วนที่หายไป	237
17	พຽ່ງนี้	253
18	ยมบาลเพื่อนฆ่า เมื่อไรจะพาเข้าไปเสียที	271
19	เวลา-อาลัย	286
20	ฉากชีวิต	306
21	จงพຽ່งพຽ່ง	320
22	แรงโน้มถ่วง	338
	เกี่ยวกับผู้เขียน	356

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกชีวิตล้วนมีเหตุการณ์สำคัญที่นำไปสู่จุดหักเหให้เป็นร้ายหรือดี ซึ่งส่วนมากเกิดจากการกระทำ แต่บางครั้งเป็นเพราะสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุม สิ่งนั้นอาจเรียกว่าพรหมลิขิตหรือชะตาฟ้ากำหนด

การกระทำของตนเองบวกกับโชคชะตาผสมผสานสู่เส้นทางชีวิต

ความรัก ความหวัง ความฝัน ความผูกพัน สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มนุษย์ให้คุณค่า เชื่อมโยงชีวิตให้มีความหมาย ซึ่งหลอมรวมอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ดำเนินเรื่องราว “ชะตากรรมหลายชีวิตที่เกี่ยวพันทับซ้อนในอุบัติเหตุครั้งใหญ่” ผ่านการสร้างสรรคโดย “วุฒิชัย ฤกษ์ณะประกรกิจ” นักเขียนที่คร่ำหวอดในวงการสื่อมากมาย ทั้งในฐานะคอลัมนิสต์ นักสัมภาษณ์ บรรณาธิการนิตยสาร นักแปลพ็อกเก็ตบุ๊ก ฯลฯ ผลงานเขียนมายาวนานกว่า 2 ทศวรรษ เขาบ่มเพาะหลักคิดจากเส้นทางชีวิตของบุคคลหลากหลายชนชั้น บวกกับการเฝ้ามองความเป็นไปของสังคมและเพ่งพินิจชีวิตลึกลงไปถึงสัญธรรม ตกผลึกหลอมรวมสู่ผลงาน

“วินาทีไร้น้ำหนัก”

ผู้เขียนก่อร่างชีวิตรูปแบบต่างๆ สื่อสารผ่านมนุษย์-เงินเดือน พนักงานเสิร์ฟอาหาร สถาปนิก คนขับรถรับจ้าง พนักงานแคชเชียร์ นักเรียน นักศึกษา ไปจนถึงหมาจรจัด นำเสนอตั้งแต่ระดับตัวตน คนรอบข้าง และผู้ร่วมอาศัยบนโลก ท่ามกลางเป้าหมายชีวิต ความสุข ความโศก ความทรงจำที่แตกต่างกันไป แต่สุดท้ายทุกชีวิตล้วนเกี่ยวข้องกัน ทั้งนี้ไม่ได้เป็นไปด้วยความบังเอิญ แต่คือการเชื่อมประสาน บางเรื่องราวจนมีผลกระทบต่อกัน กระทั่งเมื่อถึงทางแยก เหลือเพียงการตัดสินใจในเวลาชั่วขณะเดียวที่ส่งผลสู่การเปลี่ยนแปลงที่ไม่มีวันเหมือนเดิม

แต่ละชีวิตที่ดำเนินไปทุกวัน ทุกเดือน เป็นปี และหลายปี รอคอยสะสางปมปัญหาให้คลี่คลายในเสี้ยวเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งนิยายเรื่องนี้ทำหน้าที่ให้ผู้อ่านได้ทบทวนไปถึงแก่นแท้ตัวตนที่เราเคยเป็น กำลังเป็น และกำลังจะเป็นสักวันหนึ่ง

ช่วงเวลาที่ได้ตรึงตรองอย่างลึกซึ้ง เพื่อสูสภาวะอิสระเสรี

เราล้วนต้องการวินาทีแบบนั้น

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

ตลอดเวลาหลายปีที่นั่งเขียนนิยายเรื่องนี้ ผมเคยนึก กระหม่อมยิ้มย่อง ว่ามันจะต้องเป็นนิยายที่เศร้าสุดๆ ไปเลย จนกระทั่งเมื่อเขียนเสร็จสมบูรณ์ และได้อ่านบททวนดูอีกครั้ง จึงพบว่าแม้เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้จะแสดงถึงความสิ้นหวัง และชวนหดหู่ซึมเศร้าเพียงใด แต่ชีวิตจริงในทุกวันนี้ของพวกเขาเรากลับนำเศร้าเสียยิ่งกว่า

ตัวละครเหล่านี้เคยวิ่งเล่นอยู่ในใจผมมานานอย่างน้อยๆ ก็สิบห้าปี เริ่มตั้งแต่ปี 2548 ที่ได้เซ็นมันออกมาเพียงแค่เค้าโครงของบทแรก แล้วก็หมดไฟทิ้งร้างไว้อย่างนั้น จนถึงปี 2559 เมื่อเกิดแรงบันดาลใจอีกครั้ง จึงนำมันกลับมาปิดฝุ่นและลงมือเขียนอย่างจริงจัง จนกระทั่งมันเพิ่งคลี่คลาย จุดจบของตัวเองออกมา และกลายเป็นหนังสือที่กำลังอยู่ในมือคุณ

แน่นอนว่าพัฒนาการของเรื่องราวเหล่านี้ย่อมสอดคล้องไปกับความเปลี่ยนแปลงภายในใจของผู้ที่เขียนมันออกมา เพราะพวกเราได้ข้ามผ่านช่วงเวลาและยุคสมัยต่างๆ มาด้วยกัน ล้มลุกคลุกคลานกันมากับความโกลาหลวุ่นวายใน

สภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง

จากที่เคยเชื่อว่าโลกและชีวิตนั้นย่อมมีวิวัฒนาการ ไปสู่จุดที่ดีขึ้น สูงขึ้น แต่สถานการณ์เลวร้ายต่างๆ ตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมาทำให้พวกเราเริ่มคลั่งเคลงสงสัย รู้สึก เหมือนมีความสิ้นหวังแบบประหลาดๆ มาห่มคลุมเราไว้ บรรยากาศรอบตัวกำลังหดหู่ซึ่มเศร้าสวนทางลงไป

นี่มันหมายความว่าโลกแห่งความจริงและชีวิตจริงๆ ของเรา จะไม่มีทางมีจุดจบแบบแฮปปี้เอนด์เหมือนในนิยาย ได้เลยหรือเปล่า แสงสว่างตรงปลายอุโมงค์นั้นเป็นเพียงเรื่อง ผันหวานเท่านั้นใช่ไหม เพราะทุกวันนี้ เมื่อเรามองออกไป รอบๆ ตัว เราเห็นกันเพียงแค่ความมืดมนอนธการ

ผมเองก็ไม่รู้ ไม่แน่ใจ ว่าจริงๆ แล้วโลกและชีวิตคืออะไรกันแน่ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมได้พยายามคว้าจับ ผูกพันอันตลบอบอวลจากอุบัติเหตุอันน่าสยดสยองในจินตนาการ ออกมาเป็นคำตอบให้กับคำถามที่ตัวผมหมกมุ่น ครุ่นคิดมาตลอด

คำถามที่ว่าก็คือ ถ้าโลกและชีวิตนี้มีแต่ความเสื่อมถอยลงไปเท่านั้น นั่นแปลว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำได้อีกคือเพียงแค่มิชีวิตอยู่ไปวันๆ หายใจเข้าออกไปกับความไร้สาระ น่าเบื่อหน่าย และไร้สุข ถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว ชีวิตจะมีความหมายอะไร และเราจะมีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไรกัน

ในยามบ่ายอันเงียบสงบ ผมนั่งลง เปิดเพลง เปิดคอมพิวเตอร์ แล้วก็ทดลองโยนชะตากรรมเลวร้ายต่างๆ เท่าที่นึกขึ้นได้ ใส่เข้าไปในชีวิตของตัวเองแต่ละตัว แล้วพวกเขา ก็ราวกับมีชีวิตขึ้นมาจริงๆ ก่อตัวขึ้นมาเป็นโลกจริงๆ อีกใบหนึ่งซึ่งปกคลุมห่อหุ้มผมไว้ แล้วผมก็เขียนบรรยายสิ่งที่เห็นจากข้างในนั้นออกมาบนหน้าจอ

ผลลัพธ์ที่ได้นั้นทำให้ผมประหลาดใจ ตัวละครทั้งหลาย ลุกขึ้นดิ้นรนต่อสู้กับชะตากรรมด้วยตัวของเขาเอง และเผชิญหน้าอย่างกล้าหาญกับความเจ็บปวดทั้งหลายทั้งปวง

ในโลกที่ไร้สาระ ในชีวิตที่ว่างเปล่า แม้จนถึงวินาทีสุดท้าย วินาทีไร้น่าหนัก พวกเขายังสามารถบอกเล่าถึงคุณค่าและความหมายชีวิตของพวกเขาออกมาได้

ทุกวินาทีที่นิ่งเขียน ทุกวินาทีที่อ่านซ้ำเพื่อขัดเกลา อย่างน้อยที่สุด พวกเขาทำให้ผมเห็นแสงสว่างและความหวัง อยู่ภายในใจตัวเอง แม้เพียงประกายเล็กๆ ก็ตาม

โดยปกติแล้ว ทุกครั้งเมื่อมานั่งเขียนคำนำให้กับหนังสือใหม่ของตัวเอง ผมจะรู้สึกตื่นเต้นดีใจเพราะมันเหมือนการเฉลิมฉลองเล็กๆ หลังจากที่ได้ตรากตรำทำงานมา แต่ในการเขียนคำนำหนังสือนิยายเรื่องแรกในชีวิตของตัวเอง มันกลับให้ความรู้สึกแตกต่างไป

มันคล้ายๆ กับการรู้สึกใจหาย เมื่อถึงเวลาที่เราต้อง

จากลาเพื่อนๆ มันเหมือนเป็นการนั่งทบทวนประสบการณ์ดีๆ ที่พวกเราเคยมีร่วมกันมานานกว่าสิบปี และกล่าวคำขอบคุณ เพราะในวันนี้ ผมได้นำพวกเขาออกมาวางบนหน้ากระดาษ โดยมีความมุ่งหวังว่าพวกเขาจะได้เข้าไปโลดแล่นอยู่ในใจของคุณบ้าง

ผมเองก็ไม่รู้ ไม่แน่ใจ ว่ามันจะเป็นไปได้ไหม ที่นิยายเรื่องนี้จะทำให้คุณได้เห็นแสงสว่างและความหวังอยู่ในใจตัวเองบ้าง แม้เพียงประกายเล็กๆ ก็ตาม ท่ามกลางสภาพสังคมที่กำลังเสื่อมถอยลงไป จนถึงระดับที่น่าหดหู่และสิ้นหวัง ยิ่งกว่าจินตนาการในนิยายที่แสนเศร้าเรื่องนี้

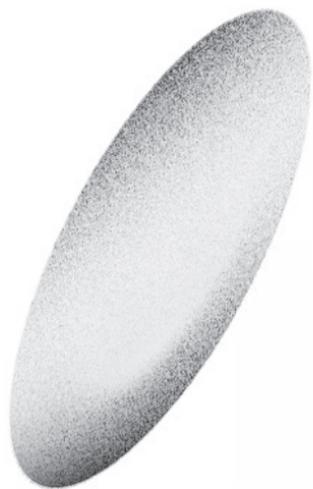
ขอบคุณสำนักพิมพ์มติชน คุณสุภชัย สุชาติสุธาดธรรม และทีมงานทุกคน ที่สนับสนุนการเผยแพร่ผลงาน ขอขอบคุณเพื่อนนักเขียนกลุ่ม lonesome-cities เมื่อสิบห้าปีก่อน มารุต เหล็กเพชร อนุภูgul เหมมาลา และวิวัฒน์ เลิศวิวัฒน์วงศ์ ขอขอบคุณทีมงาน fictionlog เปรมวิทย์ ศรีชาติวงศ์ และผู้อ่านในชุมชนแห่งนั้นทุกคน ที่เป็นแรงผลักดันให้ผมเขียนนิยายเรื่องนี้จนจบ ขอขอบคุณ วีรพร นิติประภา และ อรดา ลีลาหนู ที่ช่วยให้คำแนะนำในเรื่องการเขียน และที่สำคัญคือเพื่อนฝูงมากมาย ผู้มาบอกเล่าข้อมูลเกี่ยวกับวิถีชีวิตของผู้คนอันหลากหลาย อันเป็นที่มาของตัวละครและเรื่องราวทั้งหลายในหนังสือเล่มนี้

ขอบคุณภรรยา พี่สาว และพี่ชาย ผู้สนับสนุนให้ผม
ได้มาทำงานที่ผมรัก ขอบคุณพ่อผู้ล่วงลับ และขอบคุณแม่
ผู้เป็นที่มาของคำถามเรื่องความหมายของชีวิต และเป็นผู้ให้
คำตอบที่แฝงอยู่ในเรื่องราวทั้งหมดนี้

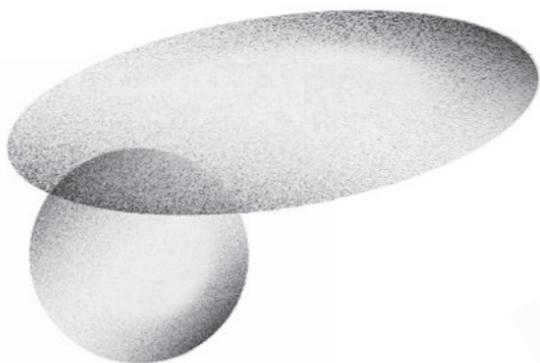
วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ

กันยายน 2564

วันที่ไร้น้ำหนัก

01

รถตู้เที่ยวสุดท้าย

รถตู้คันนั้นเบรคอย่างกะทันหัน ด้วยแรงเฉื่อยมหาศาลจากการห้อยตะปิงฝาสายฝนยามค่ำคืน เพื่อรีบไปให้ถึงปลายทางในรอบสุดท้ายของวัน ทำให้ลำตัวของวิษณุโน้มเอนไปข้างหน้าอย่างฉับพลัน น้ำภายในหูชั้นในเกิดการเปลี่ยนแปลงแกว่งไกว ส่งสัญญาณเตือนภัยว่าร่างกายกำลังสูญเสียการทรงตัว จึงเกิดความรู้สึกเสียวิรูปในช่องท้อง จนเขาต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาตามสัญชาตญาณ

สิ่งแรกที่เล็ดลอดผ่านขอบเปลือกตาคือแสงสีฟ้าจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเอง มันกำลังลอยเคว้งคว้างอยู่เบื้องหน้า ซึ่งคาดว่าคงปลิวหลุดออกมาจากกระเป๋าตรงอกเสื้อ ตั้งแต่วินาทีก่อนหน้านี้ที่เขายังหลับใหลไม่รู้ตัว แล้วสิ่งต่อมา เขามองเห็นกระโปรงท้ายรถคันข้างหน้าค่อยๆ เขยิบใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาอย่างเชื่องช้า จนกระทั่งเกิดเสียงวัตถุ

กระแทกกัน ดั่งสะเทือนเลื่อนลั่นอย่างกับฟ้าถล่มดินทลาย แผ่นโลหะตัวถังรถส่งเสียงกริ๊ดร้องโหยหวน เมื่อถูกเงื้อมมือ ฆวนหมิงจู่จู่คลึงเคลื่อนจนบิดงอ แล้วค่อยๆ ชาติออกจากกัน เหมือนฉีกแผ่นกระดาษ จากนั้นมีเสียงกรู้งกริ่งเหมือนกระดิ่ง ลมกำลังแกว่งไกวไปตามสายลมร้อนยามบ่าย ซึ่งจริงๆ แล้ว คือเสียงเศษกระจกแตกละเอียดเป็นเม็ดข้าวโพด กำลังปลิว ว่อนอยู่รอบๆ ตัวเขา พร้อมกับเสียงกริ๊ดร้องโวยวายด้วยความตื่นตระหนก ของผู้โดยสารอีกมากหน้าหลายตา ที่ได้ มาร่วมชะตากรรมอยู่ภายในรถตู้เที่ยวสุดท้ายของค่ำคืนนี้

เขาแน่ใจว่าไม่มีเสียงร้องเลือดลือดออกจากปากของ ตัวเองแม้แต่แอะเดียว

ครั้งสุดท้ายที่เขากริ๊ดร้องโวยวายนั้นมันนานแค่ไหน แล้วนะ มันนานเสียจนนึกไม่ออกเลย ใช้ตอนนั้นหรือเปล่า ตอนพ่อถอดเข็มขัดออกมากลางหน้าฟ้าดลบนเนื้อตัว เมื่อรู้ว่าเขาหนีโรงเรียนไปเที่ยวเตร่กับเพื่อนเกือบทั้งเทอม จนครู ตามมาฟ้องถึงบ้านว่าเขากำลังจะหมดสิทธิ์สอบ หรือว่าตอนรู้ ผลสอบเข้ามหาวิทยาลัยว่าไม่ติดที่ไหนเลย จึงอดไปเรียนต่อ กรุงเทพฯ พร้อมกับรักแรกของเขา หรือว่าในวันที่รักแรกของเขา มาร่ำลา พร้อมให้คำมั่นสัญญากันอย่างดีบดดี แล้วต่อมา เพียงเวลาผ่านไปไม่ถึงปี เธอก็ส่งเมสเสจมาบอกว่ามีผู้ชาย คนใหม่ ด้วยเหตุผลง่ายๆ ว่าไม่สามารถรอคอยเขาอีกต่อไป

หรือว่าหลังจากนั้นไม่นาน วันที่พ่อหอบเสื้อผ้าข้าวของออกจากบ้านเราไปเพื่ออยู่กับผู้หญิงคนใหม่ ปล่อยให้แม่จมอยู่กับความเศร้าโศกเสียใจ ฝ้าถามเขาอยู่ทุกวันว่าทำไม ทำไม แล้วก็ค่อยๆ ทรอมใจไปกับความโดดเดี่ยว โดยเหลือเอาไว้เพียงผู้เดียว คอยเฝ้ามองความถดถอยของร่างกายหญิงชรา มันหดเหี่ยวลีบเล็กลงไป จนสุดท้ายเหลือขนาดเท่ากับกองผ้าห่มผืนเดียวบนที่นอน หรือว่าตอนไปเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเอกชน แล้วแม่ก็ยัดเงินที่เก็บหอมไว้ก้อนใหญ่ให้เขา พร้อมกับพยายามผลักดันให้เขาออกไปเสีย ไปเสียจากที่นี่ ไม่ต้องห่วงทางนี้ แม่อยู่คนเดียวได้ โดยที่อีกไม่นานหลังจากเรียนจบและได้ทำงานแรกในชีวิต แม่ก็ไปสิ้นใจอย่างโดดเดี่ยวที่บ้านหลังนี้ ระหว่างที่เขากำลังนั่งกระวนกระวายรอขึ้นรถตู้อยู่ใต้ทางด่วนตรงอนุสาวรีย์ชัยฯ เพื่อกลับมารับศพแม่ที่โรงพยาบาล หรือว่าในตอนนั้น ตอนโดนเลย์ออฟออกจากงาน เพราะเจ้านายไม่ค่อยชอบหน้า และได้เงินชดเชยมาเพียงสามเท่าของเงินเดือน ที่สูญสลายหายวับไปเพียงในเวลาไม่กี่เดือน หลังจากเอาไปลงทุนพิมพ์หนังสือนิยายของตัวเองออกขายแล้วขาดทุนจนหมดตัว

วิษณุรู้ดีว่าไม่ใช่เขาเพียงคนเดียวที่มีแต่เรื่องย่ำแย่ในชีวิต ทุกคนล้วนมี เพียงแต่เขาเชื่อว่าตัวเองต้องมีเยอะกว่าใคร จนไม่แน่ใจนักว่าคุณอื่นๆ ทั่วไปเขาแสดงออกถึงความ

รู้สึกของตนเองมากแค่ไหน ยามโศกเศร้าพวกเขาร้องไห้ ร้องไห้กันอย่างไร ยามเผชิญหน้ากับความล้มสลาย พวกเขา กรีดร้องโวยวายกันแบบไหน สำหรับตัวเขา มันเป็นเพราะยา ต้านเศร้าที่เคยกินสะสมไว้นานหลายปี ทำให้เขาเป็นกรณี พิเศษกว่าใครๆ ตั้งแต่สมัยเริ่มแตกเนื้อหนุ่ม แม่เคยพาเขา ไปปรึกษาจิตแพทย์ถึงอาการฉุนเฉียวโกรธเกรี้ยวต่อชีวิต แม่ถามหมอว่าเป็นกรรมพันธุ์จากพ่อของเขาใช่หรือเปล่า หมอหัวเราะเบาๆ บอกว่ามันก็แค่ความผิดปกติของสารเคมี บางอย่างในสมอง แล้วก็ลองจ่ายยาเม็ดเล็กๆ มาให้กินทุก คินก่อนนอน พอกินเข้าไปได้สักหนึ่งหรือสองสัปดาห์ เขาก็รู้สึกตั้งแต่นั้นมาว่าหัวใจของเขาเต้นช้าลง ความดันเลือด ลดต่ำลง นอนหลับแบบด่ำดิ่งลงไปในความเว้งว่างอย่างไม่รู้ เนื้อรู้ตัว พอตื่นขึ้นมาใช้ชีวิตประจำวัน ก็เหมือนมันมีบาง อย่างกดทับความรู้สึกเอาไว้ เหมือนมีชีวิตอยู่ในลานจอดรถ ชั้นใต้ดินของห้างไหนสักแห่ง เพดานต่ำๆ อากาศอับๆ แสง ไฟสีชาวซีดๆ จากหลอดฟลูออเรสเซนต์ที่ส่งเสียงครางหึ่งๆ ตลอดเวลา ทำให้เขารู้สึกหน่วงหนักอยู่ในใจ นิ่งเฉย เย็นชา จนไม่รู้สิกรู้สากับเรื่องที่น่าวิตกหรือโศกเศร้าอะไรอีกเลย จนถึงทุกวันนี้ แม้จะเลิกยามานานหลายปี แต่ถ้าใครพอคั้น เคยกับเขามามบ้างก็จะรู้ว่า ยิ่งนับวันเขายิ่งเป็นคนไร้ความรู้สึก ไร้ความเชื่อมโยงกับโลก ซึ่งนั่นก็ไม่ว่าเขาอุปาทาน

ไปเองหรือเปล่า ที่รู้สึกว่ามีเงาใดๆ จะเข้ามากระทบได้ช้ากว่าคนอื่น จนถึงขั้นที่ไม่สามารถแสดงความรู้สึกออกมาได้อีกเลย บ่อยครั้งวิญญูไม่รู้ว่าควรจะต้องทำสีหน้าอย่างไรเมื่อกำลังสนทนากับคนอื่น หรือเมื่อมีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้นรอบตัว เขาก็ไม่รู้ว่าควรจะต้องตอบโต้กับมันอย่างไร

แม้กระทั่งในวินาทีสุดท้ายของชีวิต เขาก็ไม่สามารถแสดงอะไรออกมาจากความเว้งว่างเปล่าภายใน

ไฟเบรกสีแดงฉานจากท้ายรถคันข้างหน้าค่อยสว่างวาวขึ้นมาในจิตใจต่อมา นั่นก็แปลว่าความรู้สึกตอบสนองของคนขับรถคันนั้นช่างเย็นชาและเชื่องช้าไม่น้อยไปกว่าวิญญูเลย กว่าเขาคนนั้นจะรู้ว่ากำลังเกิดอุบัติเหตุ กว่าเขาจะกระที่บเบรกหรือหักหลบ สถานการณ์ทุกอย่างก็ลุกลามมาไกลเกินกว่าจะเหนี่ยวรั้งอะไรไว้ได้ ถ้าแสงสีแดงอันร้อนแรงของมันท่วมทันเข้ามา ทาบทาไปทั่วทั้งห้องโดยสารของรถตู้ที่กำลังค่อยๆ ย่อยยับ ทำให้บรรยากาศภายในรถตู้คันนี้เหมือนเปลวไฟลุกโชนบนกองฟืนที่โชกชุ่มไปด้วยเลือด

เมื่อนานมาแล้ว รอบกองไฟลุกโชนบนชายหาดเว้งว่างเปล่า วิญญูกับเพื่อนๆ ไปปักหลักกางเต็นท์กันเสร็จทันพลบค่ำพอดี

ข้าคือเกาะร้าง กลางทะเลอันโดดเดี่ยว ...

เขาหยิบกีตาร์ขึ้นมาแล้วก็ทาบคาโปไว้บนเฟรตที่ห้า
เพื่อปรับให้ระดับเสียงเท่ากับเพลงต้นฉบับ

ข้าอยู่ตัวคนเดียว แข็งแกร่งดุจหินผา ...

เขาร้องเนื้อและตีคอร์ดเพลงโปรดได้อย่างแม่นยำ มัน
อธิบายโลกทัศน์ของเขาได้อย่างครบถ้วนหมดจด

ข้าไม่เคยหลังน้ำตา และข้าไม่เคยเสียใจ ...

กลุ่มเด็กหนุ่มน้อยๆ นอนๆ บนกระดานหนังสือพิมพ์
ที่ใช้ปูบนหาดทรายแทนผืนเสื่อ จ้องมองเปลวไฟที่ลุกโชน
อยู่เบื้องหน้าอย่างตั้งอกตั้งใจ เพราะมีหม้อสนามสี่กระด่ำ-
กระด่ำด้วยเขม่าควัน กำลังต้มพะมี้กึ่งสำเร็จรูปสองสาม
ชองจนเดือดปุดๆ เมื่อฉีกซองผงเครื่องปรุงและน้ำมันเจียว
หอมใส่ลงไป ก็ส่งกลิ่นหอมโชยยวน้ำย่อยในกระเพาะที่กำลัง
กรี๊ดร้องโหยหวน พวกเขาลัดกันจ้วงกินได้คนละสองสามคำ
และชดน้ำจั้นแห้งขอดหม้อ ล้างปากด้วยเหล้าไทยถูกๆ เทใส่
ลงในกระตักน้ำแข็งใบใหญ่ ราดรดลงไปด้วยไค้กและโซดา
เพื่อกลบกลิ่นสาเหล่านี้

เมื่อลมพัดมาวูบหนึ่ง กองไฟนั้นก็ไหม้ลุกโชนขึ้นวาบ
หนึ่ง ส่งให้สะเก็ดไฟระยิบระยับล่องลอยขึ้นไปบนฟ้า พร้อมกับ
กับควันสีเทาหลังไหลขึ้นไปเป็นสายธาร ท้องฟ้าคืนนั้นไม่มี
พระจันทร์ มันโปร่งโล่งไร้เมฆฝน จนมองเห็นดวงดาวระยิบ

ระยิบพร่างพราย

“พวกมึงรู้มั๊ย ในอวกาศ ไฟมันลุกยังไง” วิชาญจู้ๆ ก็
เปรยคำถามขึ้นมา

“ปัญหาเขาวนรีเปลวอะ ถ้าไม่มีอวกาศ ไฟจะลุกได้ไง”
เพื่อนคนหนึ่งสวนกลับมา

“เขาหมายถึงในสภาพไร้น้ำหนักเว้ย ถ้ามีอวกาศ มี
เชื้อเพลิง ไฟมันก็ติดได้” เพื่อนอีกคนอธิบาย

“อ้อ ข้อสอบวิทยาศาสตร์ปีที่แล้วนี่หว่า กูจำได้” เพื่อน
คนหนึ่งเสริมขึ้นมา แล้วก็เอ่ยถามต่อ “ปีหน้ามึงจะไปสอบ
อีกรอบมั๊ยวะ แต่กูว่าจะไม่แล้วนะ”

“ถ้าไม่ไปเรียนต่อ แล้วมึงจะทำอะไร” วิชาญถาม

“พ่อกูบอกไม่ต้องเรียนแล้ว เขาให้ไปช่วยงานที่อู่”
เพื่อนบ่นชีวิตตัวเองให้ฟัง

“ก็บ้านมึงมีกิจการงัย แล้วอย่างกูจะอยู่บ้านทำอะไร”
วิชาญบ่นชีวิตตัวเองกลับไป เขาบ่นๆ ไปโดยที่ตัวเองก็ไม่มี
คำตอบ ไม่รู้จุดมุ่งหมายว่าจะบ่นไปเพื่ออะไร ในเมื่อมันไม่มี
ปลายทางแห่งความปรารถนาว่าเขาอยากได้อะไรกันแน่ ถึง
แม้จะไม่ชอบสภาวะที่เป็นอยู่ตอนนี้ แต่ก็ไม่มีสภาวะใดที่เขา
อยากมุ่งไปอยู่ดี เขาไม่รู้เลยว่าชีวิตนี้ต้องการอะไรจากเขา
ชีวิตนี้จะนำพาเรื่องราวอะไรเข้ามา และเขาจะต้องได้ตอบ
กลับไปอย่างไร การดำรงอยู่ของเขามีเพียงแค่ความรู้สึกตัว

อยู่โดดๆ ล่องลอยไปเองตามแรงเฉื่อยของมันไปเช่นนั้น

“เดี๋ยวลี แล้วไฟมันลุกยังไงวะ มันจะลุกเป็นดวงกลมๆ เหมือนดวงวิญญานไข่ม้อย” เพื่อนคนเดิมแทรกขึ้นมา

ไม่กี่เดือนต่อมา แม่ก็ไปหาใบสมัครเข้ามหาวิทยาลัย เอกชนในกรุงเทพฯ มาให้วิชญ์กรอก แล้วหลังจากนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็ดำเนินไปตามเส้นทางของมัน เป็นเส้นทางใหม่ที่ส่งแรงมาย้อยู่จุดจุดกระชากเขาออกจากเส้นทางเดิม มันทำให้เขาต้องละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง โชคชะตาพิศพาเขาล่องลอยออกจากบ้านเก่าหลังนี้ ออกจากวงเพื่อนวัยเด็ก ออกจากรักแรกที่ผิดหวัง ออกจากความหลังอันเจ็บปวด เพื่อไปอยู่บนหนทางใหม่ เพื่อเดินทางแสวงหาอะไรก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ เขาแทบไม่มีเวลาแวะเวียนกลับมาเยี่ยมบ้าน รวมถึงแทบไม่ได้เจอหน้าแม่อีกเลย

*ตัวตนแข็งแกร่งดุจหินผา ชีวิตโดดเดี่ยวดังเกาะร้าง
กลางทะเล ...*

คำโปรยยาวเหยียดถูกจัดวางอย่างอัดเยียดบนหน้าปกหนังสือเรื่อง *สรวงสวรรค์อันโดดเดี่ยว* ผลงานนิยายเรื่องแรกในชีวิต ก่อนหน้านี้อาจารย์ส่งต้นฉบับไปเสนอสำนักพิมพ์หลายแห่ง แต่ทุกแห่งก็ปฏิเสธกลับมา จนในที่สุดเขาก็เอาเงินก้อน

เกือบแสนมาลงทุนพิมพ์ขายเอง เข็นมันออกสู่บรรณพิภพได้สำเร็จดังฝัน มันถูกจัดวางโดดเด่นอยู่หน้าร้านหนังสือในช่วงอาทิตย์แรก แล้วอาทิตย์ต่อมา เงินแสนนั้นก็ค่อยๆ เลือนหายออกจากหน้าร้าน เข้าไปซุกอยู่ในหลืบมุมไหนก็ไม่รู้ เป็นหลุมดำของจักรวาลร้านหนังสือที่กว้างใหญ่เกินไปสำหรับคนตัวเล็กๆ อย่างเขา

เขาเคยบ่นกับแฟนสาวของเขาว่าโลกนี้ช่างเกลียดกเลียดตาชดขึ้นไปด้วยความไร้สาระ แล้วก็ส่งบีกกระดาษร่างต้นฉบับแรกสุดมาให้เธอช่วยอ่าน พอเธออ่านจบก็ถามว่าเขาคิดแบบที่เขียนไว้เนี่ยจริงๆ หรือ

“แล้วความรักของเราจะเป็นยังไง ถ้าฝ่ายหนึ่งอยากเป็นเกาะร้างกลางทะเล” เธอถาม

“มันก็แค่สารเคมีในสมอง คงอยู่เพียงสองอาทิตย์หรืออย่างมากที่สุดก็ไม่เกินหกเดือนหลังจากเรตกหลุมรักกันแล้วหลังจากนั้นก็สูญสลายหายไปหมด ผมเขียนไว้ในบทท้ายๆ คุณอ่านไปถึงหรือยัง” วิษณุตอบเธอด้วยการย้อนถาม

เขานึกตำหนิเธอในใจ ว่าถ้าได้ตั้งใจอ่านตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องจริงๆ เธอก็น่าจะรู้ว่าความรักก็เหมือนความรู้สึกอื่นๆ นั่นแหละ มันคือการเลื่อนไหลถ่ายเทไปมาของสารเคมี สารพัดชนิด และประกายไฟฟ้าแปลบปลาบในเซลล์สมอง สรรพสิ่งล้วนไม่มีอะไรมากไปกว่านั้นเลยจริงๆ

ในช่วงแรก เธอยังยิ้มแย้มและหัวเราะเรีงร่าเมื่อได้ยินข่าววิพากษ์วิจารณ์โลกและชีวิตในทำนองนี้ เพราะคิดว่าเขาพูดเท่าๆ ไปอย่างนั้นเอง และมันเป็นเพียงแนวคิดในนิยายจืดจาง เอาไว้ปลุกใจคนอ่านให้เป็นตัวของตัวเอง หรือสร้างความรู้สึกซาบซึ้งโรแมนติกแบบเหงๆ หรืออะไรทำนองนั้น จนกระทั่งต่อมา เธอจึงค่อยเรียนรู้ว่านี่คือแก่นแท้แห่งความเย็นซาในตัวตนของเขา มันคือทั้งหมดในชีวิต และเขากำลังใช้ทั้งชีวิตนี้เพื่อทดลองทำตามแนวคิดที่ตัวเองเขียนหนังสือออกมาขายคนอื่น

ตลอดทั้งเช้าวันนี้ อินสแตนต์เมสเสจค่าทอแดงขึ้นมาบนหน้าจอโทรศัพท์ของวิษณุ หลังจากทั้งสองทะเลาะกันครั้งที่ล้านแปดแล้วกระมัง ซึ่งถ้าจะว่าไปแล้ว ช่วงหลังๆ ที่พวกเขาอยู่ด้วยกันก็ทะเลาะกันแบบนี้ทุกวัน

ทั้งสองเริ่มคบหากันได้ เพราะเขามาเช่าอพาร์ทเมนต์แห่งนี้อยู่มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ส่วนเธอเป็นเด็กสาววัยรุ่นเรียนอยู่โรงเรียนพาณิชยไม่ไกลจากนั้น บังเอิญว่ามาเช่าห้องอยู่ร่วมกับเพื่อนอีกคน ทั้งสองมาบึ่งกันตรงป้ายรถเมล์ตอนเช้า หรือว่าร้านสะดวกซื้อปากซอยตอนค่ำก็ไม่แน่ใจ วิษณุจำเรื่องราวไม่ค่อยได้แล้ว ก็อย่างว่านั่นแหละ มันเป็นแค่เรื่องของสารเคมีในสมอง

หลังจากนั้นไม่นาน เธอก็ย้ายข้าวของจากห้องของ

เพื่อนแล้วมาอยู่กับเขาอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะลักษณะ ทั้งสองช่วยกันหารค่าเช่ารังรักแห่งนี้ ทุกเช้าและตอนค่ำเขาก็นั่งรถตู้ยืมยาวไปและกลับที่ทำงาน ส่วนเธอออกไปเรียนภาคเช้า แล้วก็กลับมาทำงานกะเย็นที่ซูเปอร์มาร์เก็ตไม่ไกลนัก ทุกเช้าทั้งสองก็แยกย้ายกันออกไปทำงานและเรียน เขาเลิกงานกลับมาถึงห้องพักตอนค่ำๆ ซึ่งเธอยังคงทำงานอยู่ข้างนอก กิจวัตรวนเวียนไปแบบแทบไม่ได้เจอหน้ากัน ซึ่งนั่นก็ดีแล้ว เพราะเมื่อมาเจอกันก็ทีทะเลาะกันที

จนเมื่อเขาออกจากงาน ซึ่งก็คือโดนเลย์ออฟนั่นแหละ เขาใช้เวลาทั้งวันนั่งขลุกอยู่แต่ในห้องเพื่อเขียนหนังสือ พอตกค่าจึงค่อยออกไปเตร็ดเตร่หาอะไรกินในตลาด และเพื่อแวะไปรื้อรับเธอหลังเลิกงานตอนเที่ยงคืน แล้วทั้งสองก็เดินทอดน่องกลับห้องมาพร้อมกัน ความสัมพันธ์ดูเหมือนว่าน่าจะราบรื่นขึ้นมามาก แต่เธอเชื่อว่าเป็นเพราะไอน์นิยายบ้าง นั่น ที่ทำให้จิตใจของเขายังคงล่องลอยและเหินห่างจากเธอออกไปมากขึ้นเรื่อยๆ

จนเมื่อเช้านี้ทั้งสองทะเลาะกันอีกครั้ง คราวนี้มันหนักถึงขั้นที่เขาเก็บเสื้อผ้าข้าวของลงเป้สะพายหลัง บอกว่าจะยกห้องนี้ให้เธออยู่ไปเองคนเดียว ส่วนเขาจะไปหาที่อยู่ใหม่ ระหว่างนั้นปากเธอยังคงเอ่ยคำถากถางเขาต่อไปเรื่อยๆ บอกว่าเขาเอาตัวไม่รอดหรอก การงานของเขาคือความสูญเปล่า

ชีวิตในวัยใกล้สามสิบของเขาล้มเหลว และจะพานจุดให้ชีวิต
วัยสาวของเธอร่วงลงเหวไปด้วย

ถึงแม้จะคิดเช่นนี้อยู่ในใจตลอดมา แต่เธอก็ไม่กล้า
พูดจារ้ายกาจขนาดนี้ใส่เขา จนกระทั่งถึงวันนี้ ด้วยอารมณ์
โกรธเกลียดอย่างถึงที่สุด เธอเริ่มสติแตก ร้องห่มร้องไห้
หน้าตาเหเยเก เธอขับไล่ไสส่งเขาออกจากห้อง แล้วปิดประตู
กระแทกไล่หลังดังปัง!

แน่นอนว่าตลอดเหตุการณ์เมื่อเช้าวันนี้ ไม่มีน้ำตาสัก
หยด และไม่มีเสียงพูดสักแอะจากปากวิษณุเลย

ตอบข้อความฉันทนน้อย ... ฉันทรู้ว่าพี่เปิดอ่านแล้ว ... พี่
อยู่ไหน ... คืนนี้มารับฉันทนะ ... เวลาเดิมนะ ... ฉันทจะรอ ...

หลังจากไฟโทสะในตอนเช้าค่อยๆ มอดมลายหายไป
พอดตกบ่ามันก็เหลือไว้เพียงซี่เก้าของความรู้สึกผิด ความ
โหยหาอารมณ์ และการเว้าวอนร้องขอ มันเคยเป็นเช่นนี้มา
นับร้อยนับพันรอบ สารเคมีแห่งความรักนั้นได้สูญสลายหายไป
ไปนานหลายปีแล้ว ความผูกพันที่ยังคงอยู่ของทั้งสองคนนั้น
จึงเป็นเหมือนเวอร์กรรมที่ผูกมัดพวกเขาเข้าไว้ด้วยกัน และ
ทำให้ทั้งสองกลายเป็นนรกของกันและกัน

วิษณุนั่งอ่านเมสเสจเหล่านี้ในร้านพาสต์ฟูดสว่างไสว

ใหญ่โตในย่านอนุสาวรีย์ชัยฯ เขานั่งรถตุ๋รอบเข้ามาถึงนี่ แล้ว ก็เดินวนเวียนไปมาอยู่แถวนี้ตลอดทั้งวัน กระทั่งเหนื่อยล้า จนสุดท้ายทนทน จนต้องเข้ามานั่งตากแอร์อยู่ในนี้ สั่งอาหาร ชุตราคาถุที่สุตในร้านมานั่งกินด้วยความหิวโหย เขารู้สึก ตัวเบาโหวงเหวงเหมือนกำลังล่องลอยคว้างคว้างอยู่ในอวกาศ เหมือนกับตัวเขาเองนั่นเป็นธาตุที่ห้าแห่งจักรวาล โปร่งใส ไร้ตัวตน จนไม่แน่ใจว่านี่เป็นความรู้สึกโล่งใจ หรือเป็นความรู้สึกว่างเปล่าภายใน

ตอนนี้เขาไม่มีที่จะไปแล้ว หลังจากความตายของแม่ บ้านเก่าก็ถูกขายไปเพื่อเอาเงินมาจ่ายคืนพวกเจ้าหนี้ นอก ระบบที่แม่กู้มาเป็นค่าใช้จ่ายภายในบ้าน ตั้งแต่ตอนเริ่มทำอะไรเองไม่ไหว เพราะเงินเก็บของแม่ก่อนสุดท้ายหมดลงไป ตอนเขาเริ่มต้นทำงาน แม่หิบบมันออกมาจากกระป๋องคุกกี้ ปีใหม่ ยัดใส่มือเขาในวันที่กลับไปเก็บเสื้อผ้าและข้าวของ ต่างๆ เพื่อเตรียมตัวมาทำงานในกรุงเทพฯ แม่บอกให้ไปหา ซื้อเสื้อผ้าสวยๆ ไว้ใส่ หาของดีๆ มากิน ที่เหลือก็เก็บไว้ซื้อ เครื่องมือเครื่องมือทันสมัยเอาไว้ใช้ทำงาน

ก่อนที่ทั้งหมดทั้งปวงนั้นจะสูญเปล่าไป เมื่อเขาถูก เลย์ออฟ แถมเงินเก็บเกือบแสน ก็ละลายหายไปกับการพิมพ์ หนังสือของตัวเอง ตอนนี้เหลือเพียงเศษแบ่งกร้อยอีกไม่กี่ ใบในกระเป๋าสตางค์ ที่อาจจะต้องจ่ายไปเป็นค่าเช่าอพาร์ท-

เมนต์รายวันราคาถูกลงๆ ที่ไหนสักแห่ง ถ้าเขายังอดทนทำใจ
แข็งไม่ยอมกลับบ้านห้องไปหาเธอ

เมฆฝนเริ่มตั้งเค้ามาตั้งแต่ตอนเย็น แล้วก็ตกลงมา
เป็นสายตลอดหลายชั่วโมงที่ผ่านมา วิชาญติดอยู่ในร้าน
พาสต์ฟู้ดแห่งนี้นานเป็นชั่วโมง เหมือนมองการจราจรผ่าน
กระจกหน้าร้านไป หายใจทิ้งขว้างอย่างสูญเปล่า พนักงาน
เริ่มออกมาเก็บกวาดเตรียมปิดร้าน ยกเก้าอี้ขึ้นวางคว่ำบน
โต๊ะ เหมือนเป็นสัญญาณให้บรรดาลูกค้าที่ยังเหลืออยู่ ต้อง
จ่ายอรรถให้จออกจากร้านไปเสียที

ข้างนอกนั้นฝนยังไม่ขาดสาย ถ้ายังไม่ตัดสินใจไป
ที่ไหนสักที่ เขาคงไม่มีที่ซุกหัวนอนในค่ำคืนนี้ เมื่อเห็นรถรา
เริ่มบางตาลงบ้าง เขาก็คว้าเบาะขึ้นบังฝนไว้ แล้ววิ่งฝ่าสายฝน
ออกไปเพื่อให้ทันรถตู้เที่ยวสุดท้าย โดยยังไม่แน่ใจว่าจะทำ
อย่างไรต่อไปดี ขอเพียงแค่อันตรายที่สุดมา มันเป็นปฏิกิริยาไป
โดยอัตโนมัติ สัญชาตญาณการเอาตัวรอด พยายามหาสิ่ง
มีชีวิตกลับไปยังสถานที่ที่มันคุ้นเคยที่สุดและรู้สึกปลอดภัย
ที่สุด

มีผู้โดยสารขึ้นมาจับจองที่นั่งบนรถบ้างแล้ว เขาตัว
เปียกมะล่อมะแล่กเดินแทรกเข้าไปถึงแถวหลังสุด เลือก
เบาะที่อยู่ติดกับแนวทางเดินภายในรถพอดี เบาะตรงนี้ดี

เหนื่อยเพราะสามารถยึดแข่งขาได้บ้าง คินนี่รถตู้เที่ยวสุดท้าย ต้องออกทั้งที่ผู้โดยสารยังไม่ค่อยเต็มคัน พอหย่อนเงินค่าโดยสารลงตะกร้า เขาผล็อยหลับไปแทบจะในทันทีที่รถเคลื่อนตัวด้วยความอ่อนเพลียจากการร่อนเร่พเนจรอย่างไร้จุดหมายตลอดทั้งวัน เขานึกสงสัยว่าทำไมชีวิตถึงเป็นเช่นนี้ตลอดมา เขาต้องออกเดินทางแสวงหาอะไรบางอย่าง โดยไม่รู้เลยว่ามันคืออะไร

รถตู้หือตะบึงผ้าสายฝนไปบนท้องถนนยามค่ำคืน วิชาญวางเบิ้ลงบนटक และเก็บโทรศัพท์ไว้ในกระเป๋าเสื้อน้ำฝนบนเสื้อผาค่อยๆ ระบายเป็นไอลอยขึ้นไป แต่เขากลับรู้สึกได้ถึงน้ำหนักกดทับลงบนเนื้อตัว ไม่ใช่แค่น้ำหนักของสัมภาระเหล่านี้ แต่มันเป็นน้ำหนักอันเกิดจากอัตราเร่งของรถ ยิ่งรถแล่นเร็วขึ้น เร็วขึ้น น้ำหนักก็กดทับลงมากขึ้น มากขึ้น แผ่นหลังของเขาค่อยๆ จมลงบนเบาะหนังเทียมกลิ่นเหม็นพลาสติกอับๆ จิตใจของเขาค่อยๆ เลื่อนลับเข้าไปในความฝันอันดำดิ่งและเว้งว้าง

ในความฝัน เขาอยู่บนชายหาดว่างเปล่า กวีนเพื่อน และกองไฟเลือนรางจางหายไปเหมือนความทรงจำบนภาพถ่ายสีจาง มันกลายเป็นเกาะร้างอย่างสมบูรณ์แบบบนมหาสมุทรอันห่างไกล เป็นสรวงสวรรค์อันโดดเดี่ยวของเขาแต่

เพียงผู้เดียว เขาออกเดินทอดน่องอย่างสบายอกสบายใจไปบนผืนทรายกว้างใหญ่ แสงแดดส่องสว่างสดใส แต่ไม่มีความร้อนอบอ้าวที่น่าอึดอัดแต่อย่างใด เพราะลมทะเลพัดโบกพาไอเย็นมาปะทะใบหน้า ทำให้เขารู้สึกสดชื่นเย็นสบาย มองตรงไปยังผืนทรายเบื้องหน้า สายลมพัดหอบเม็ดทรายขนาดเล็กมาทับบนม จนเกิดเป็นรูปรอยของอะไรบางอย่าง เขาก้มลงมองพื้นตรงปลายเท้าของตัวเอง ด้วยความพิศวงสงสัยว่า มันคือรูปอะไร ในเสี้ยววินาทีนั้น ตัวของเขาค่อยๆ ลอยสูงขึ้นจากพื้น สูงขึ้นไป สูงขึ้นไป ยิ่งสูงขึ้น อากาศยิ่งบางเบา อุณหภูมิยิ่งลดต่ำ แต่เขารู้สึกโปร่งโล่งเบาสบาย สุขสงบอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

นี่อาจจะเป็นวินาทีที่เขาเฝ้ารอคอยมาทั้งชีวิต นี่ใช่ไหม สิ่งที่เขากำลังแสวงหา ความอิสระเสรี ปลอดภัยจากแรงกระทำใดๆ จากโลกและสรรพสิ่งรอบตัว นี่คือวินาทีที่ทุกสิ่งทุกอย่างภายในตัวเขาพร้อมจะระเบิดออกมาสู่ภายนอก ความรู้สึกภายใน อารมณ์อันสลบซับซ้อน ความคิดสร้างสรรค์อะไรมากมายที่เขาอยากจะระบายออกมาให้โลกได้รับรู้

ตรงสุดขอบชั้นบรรยากาศโลก เขามองกลับลงไปยังดาวเคราะห์สีฟ้าที่เพิ่งจากมาด้วยความรู้สึกเฉยชา ผืนทรายเบื้องล่างถูกสายลมพัดหอบเม็ดทรายขึ้นมา ค่อยๆ ก่อเป็นรูปเป็นร่างอย่างน่าพิศวง มันเป็นรูปใบหน้าของเขาเอง

เขาเสียรูปในช่องท้องจนต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาในวินาที
ที่เกิดอุบัติเหตุ

02

ไม่ต้องรอแล้ว เขาไม่กลับมาแล้ว

กลางย่านอนุสาวรีย์ชัยฯ มีตึกสูงใหญ่ท่วมหัวท่วมหู รถเก๋งคันหรูวิ่งกันขวักไขว่ มีรางรถไฟฟ้าทันสมัยพาดผ่านไปมาบนฟากฟ้า ผู้คนนับหมื่นแสนเดินทางผ่านมาแล้วก็ผ่านไป มีรถตู้รับร้อยพันผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเข้าและออก ตั้งแต่เช้ามีดยันตึกตื่น และก็มีเขอนั่งจ่อมจมอยู่กับกองไข่มันมहिมา น้ำหนักมหาศาล เพื่อขายน้ำอัดลมอยู่ที่แผงค้าตรงหลังโต๊ะตัวนี้ บนเก้าอี้ตัวนี้ หยิบกระป๋องน้ำอัดลมหรือไม้กัซชวดซาเขียวมาใส่ถุงให้ลูกค้า รับเงิน ทอนเงิน สูดดมฝุ่นควัน นั่งทนความร้อนแล้ง อาบเหงื่อเหนียวเหนอะเหม็นเปรี้ยวของตัวเอง แก้อีพลาสติกกลมสีแดงเหมือนซ้ำแรกแทรกเข้าไปในบั้นท้ายจนมันกลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเธอ ขาทั้งสองข้างมันกดทับลงบนพื้นฟูตปาทซีเมนต์มานานนับปี จนสีก็กร่อนลงไปเหมือนกับหลุมอุกกาบาต